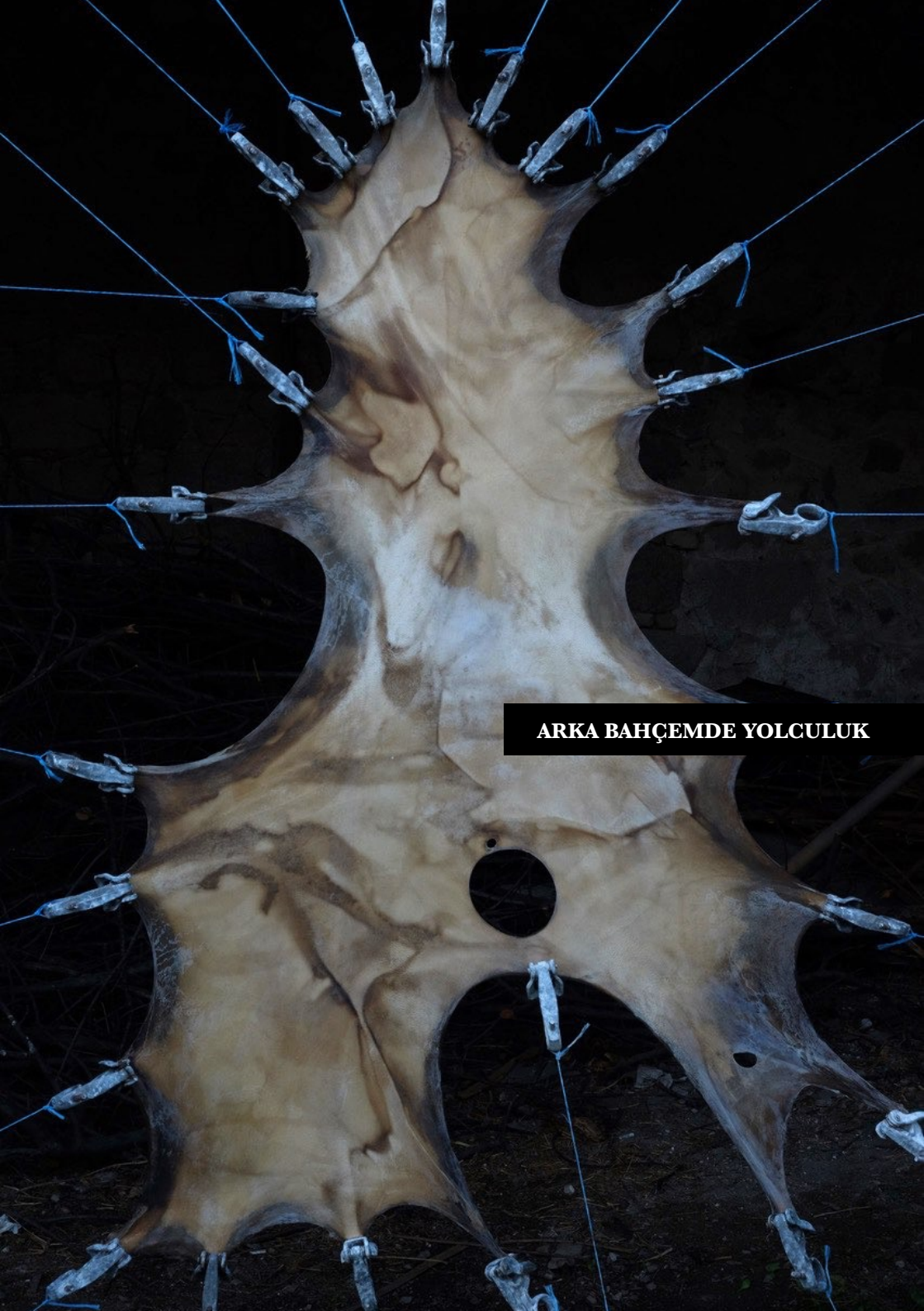

ARKA BAHÇEMDE YOLCULUK

Eskiden Kardeş Sümer isimli bir mağaza, onun az ilerisinde de Şen Sineması vardı. Eskinin açık hava Şen Sineması şimdinin açık hava otoparkı! Bu değişimler içimi açmıyor maalesef ama yine de anneannemle serin yaz gecelerinde izlediğimiz filmleri anımsatıyor bana. Şen Sineması'ndan Parmaklı Mescit'e çıkan dar sokağın hemen karşısında yüksek duvarlı bir ev var; Barbaros Mahallesi, Yılanlı Sokak, Numara 1. Evin girişi arkaya, gizli bir bahçeye bağlanıyor; benim arka bahçeme.

Bu bahçe hafta sonları ya da boş zamanlarımda gelip geleneksel yöntemlerle parşömen ürettiğim bir atölye aslında. Ama bugün üretim yok. Xavier De Maistre'nin odasında 42 günlük zorunlu ev hapsi sırasında yazdığı kitabı 'Odamda Yolculuk'u okuduktan sonra ben de bahçemde bir yolculuğa hazırlanıyorum.

Masamı Pergamon Kale Tepesi ile görsel bağ oluşturacak şekilde bahçemin tam kalbine yerleştirdim. Bulunduğum yerden Traian Tapınağı'nı, antik dönemin en dik tiyatrolarından birini, Dionysos ve Demeter tapınaklarını, Z binasını, kale burçlarından birini ve tepenin eteklerinde kurulmuş Kale Mahallesi'nin bir kısmını görebiliyorum. İlham verici!

Akşam ışığına teslim oluyor tüm gün sıcakta kavrulmuş bahçe. Günün ağır sıcaklığı her ne kadar hafiflemiş olsa da tüm aile hala bahçenin bir yerlerine serilmiş mışıl mışıl uyuyorlar: anne Pabuç ve üç oğlu Kahve, Kakao ve Oralet. Çünkü onlara getirdiğim yemeklerle bir güzel ziyafet çekip rehavete daldılar. Kedileri arka bahçeye geçtiğimiz yıl getirmiştim. Anne kedi yavrularını evimizin girişindeki ayakkabılığa doğurmuştu. Bu yüzden ona Pabuç ismini vermiştim. Yavrular özgürlüklerine tam da burada, arka bahçede kavuşmuşlardı. Siyah olan benim sade Kahve'm; en sakin ve mırıl mırıl olan. Turuncu'nun ismi tabi ki Oralet; içlerindeki en meraklısı. Kakao ise adıyla en uyumsuz olanı ama en güzel surat!

Kafamı kaldırdım, bir uçak gördüm. Geçti gitti. Gemi geçmesini tercih ederdim. Karşı kıyıya götürürdü belki beni, o güzel adaya. Her uçak gördüğünde insan nasıl gemileri düşünür?

Düşlere dalmışken tatlı esen rüzgârda bulutlar ve ağaçlar salınarak bana eşlik ediyorlar ve onlar salındıkça benim içim havalanıyor, hafifliyor.

O da ne? Gökyüzünde bir uçan kaplumbağa! Uçuyordu evet! Sonra da rüzgârı arkasına alıp uzaklaştı. O sırada Oralet birden uyanıp bir kelebeğin peşine takılıyor, Kakao da uyanıp onun peşinde ama Kahve oturduğumu görünce hemen kucağıma atlayıp patisini patimin / elini elimin üzerine koyuyor mırıl mırıl.

Masamdan kalkıyorum güneş tesirini yitirdiğine göre bahçeyi sulayabilirim. Önce asmadan başlıyorum. Asmayı büyük anneannem dikmiş, öyle demişti annem. Yıllarca varlığından haberimiz yoktu, solup gitti sanmış annem. Bu atölyeyi kurduktan sonra bir gün baktım asma yeniden fışkırmış. Büyük anneannemin ellerini hürmetle suluyorum.

Midilli'de yaşayan Niki Teyzemin yıllar önce karşı komşusundan aşırdığım bir kulak, kaktüs ağacı olmaya meyil etmişti belli ki! Kaktüsleri çok severim. Günümüz kırılgan, yumuşak, cici bici güzellik anlayışına inat farklı, biricik şekilleri ve dikenleri ile çoğu insan sevmeye cesaret edemez onları. Clarissa P. Estes "Kurtlarla Koşan Kadınlar" kitabındaki bir masalın sonunda anlayan kadının özel ve değerli bir bilgeliği vardır diye yazmıştı. "O bir saguaro yani 'çölde yaşayan hoş ve güzel bir kaktüs' gibidir. Bir saguaro delik deşik edilebilir, oyulabilir, devrilebilir, ezilebilir, ama yine de yaşar, yine de hayat veren suyu depolar, yine de yabanıl bir şekilde büyüyüp zamanla kendini onarır." İşte bu yüzden yaşama tutunma gücüne, dayanıklılığına ve kararlığına her zaman hayranım kaktüslerin.

Sulamayı bitirdim şimdi adımlarımı sayma oyununa başlıyorum. Bir iki üç dört beş derken antik bir mermer parçasına ulaşıyor adımlarım. Bu mermer Krates ve İrodikos tarafından bu bahçeyi işaretlemek için atılmış yukardan, Pergamon Kütüphanesi'nden. Ve II Eumenes taşın altına iliştirdiği parşömen parçasına 'Parşömen doğduğu bu topraklarda yaşamaya devam edecek' diye yazmış. Burada bir bütünün/bu oyunun ve MÖ 190 yılından beri süre gelen bir mirasın ufacık da olsa bir parçasıyım ben.

Ayak sesleri duyuyorum şimdi. Meraklı Yılanlı Sokak çocukları girmesinler diye evin giriş kapısını kilitlemiştim. Bahçeye kim girmiş olabilir ki derken, Necla'yla göz göze geliyoruz. Sokaktaki diğer çocukların gürültüsünden sakinlemek için duvardan atlayıp içeriye girmiş. Biraz sohbet ediyoruz. Sonra geldiği gibi duvardan atlayıp arkadaşlarının yanına dönüyor.

Kahve yapmak için eve giriyorum. Salondaki pencereden giren ışık bu evdeki çocukluğumun hatıralarını aydınlatıyor. Anneanne ve dede evi burası. Onlar gitti, ben buradayım.

Kahvemi alıp merdivenlerden inerken kapıda şaşırmış bir yüz bana şaşırıyor, ben de ona şaşırıyorum.

Ayaklarım beni Tabak Yusuf'un derilerini depoladığı yere getiriyor. Bu alanı parşömenleri ve malzemeleri yağmurdan ve güneşten korumak için kullanıyorum. Tabak Yusuf, benim büyük dedem, bu evin ilk sahibiydi. Beni görüyorsa mutlu oluyor mudur?

Bu alanın altındaki taş duvardan bir delik bulup içeri giren bir dal sarmaşık her geçen gün büyüyor içerde olanca zarafetiyle ve yeşilliğiyle. Meraklı komşulara alışığım.

Bahçenin duvarında asılı olan bir fotoğrafın önünde duruyorum. Parşömen hikayesinin diğer iki kahramanı bana bakıyor. Onlarsız ne başlardı, ne devam ederdi, ne de keyfi olurdu parşömen üretmenin. Biri canım ustam İsmail Araç, diğeri de canım dostum Demeter'im. İkisini de selamladıktan sonra parşömen haritamın önüne geçiyorum. Pancarla boyadığım bu parşömende bana bakan bir keçi var, keçi ayaklı Pan!

Arka bahçemdeki bu yolculuğu anlatmalıyım şimdi Pan'a. Sonra size fısıldamalıyım; bir ağacın gövdesi neyse, benim de tam olarak o olduğumu, o kadar olduğumu iyi bildiğim bir bahçeyi* bahçemdeki yolculuğu anlatmalıyım.

Mayıs 2019, Bergama.

**Bir Bahçeyi Beklemek – Melisa Kesmez*

SKIL
ICE

29.05.2019 11:25
ΜΙΝΕΡΒΑ
φαστ
Soft
50%
λιγότερα
λιπαρά*
με Βούτυρο
Light
Πηγή
βιταμινών
A, D και E*
+30% ΔΩΡΟ

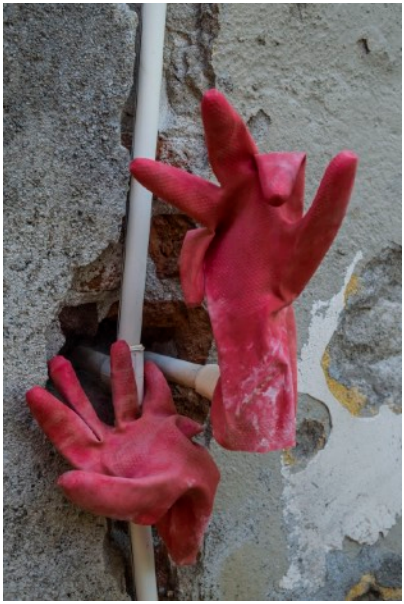

Arka Bahçe
PARŞÖMEN
ATÖLYESİ

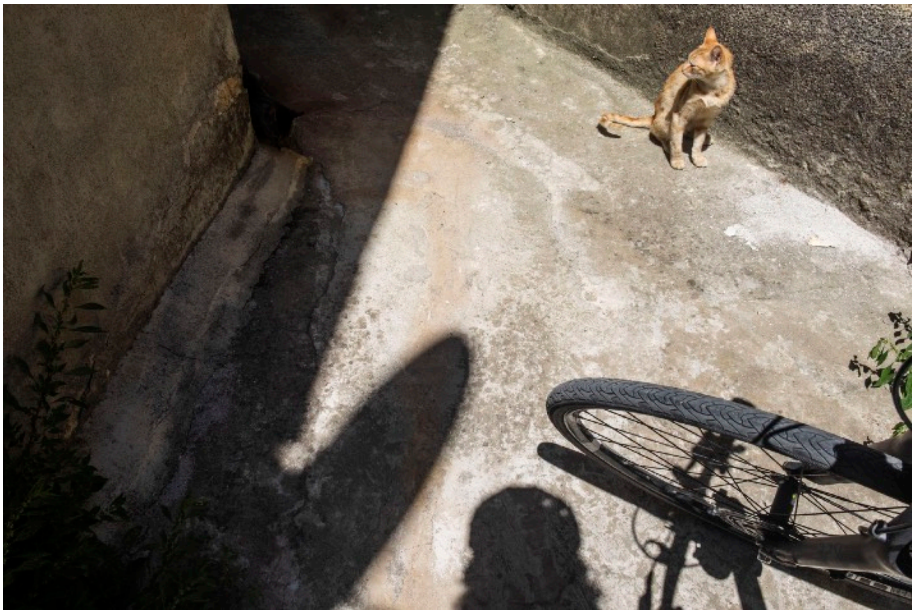

Bu fanzin Sarı Denizaltı'da düzenlenen Psikocoğrafya ve Anlatı Atölyesi'nde üretilmiştir.

Mayıs 2019, Bergama / İzmir

NESRİN ERMİŞ